De flaporen van Amar

Ismene Krishnadath

bron
Ismene Krishnadath, *De flaporen van Amar*. Met illustraties van Gerold Slijngard. Uitgeverij Gowtu Stari Publishing, Paramaribo 1989

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/kris001flap01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

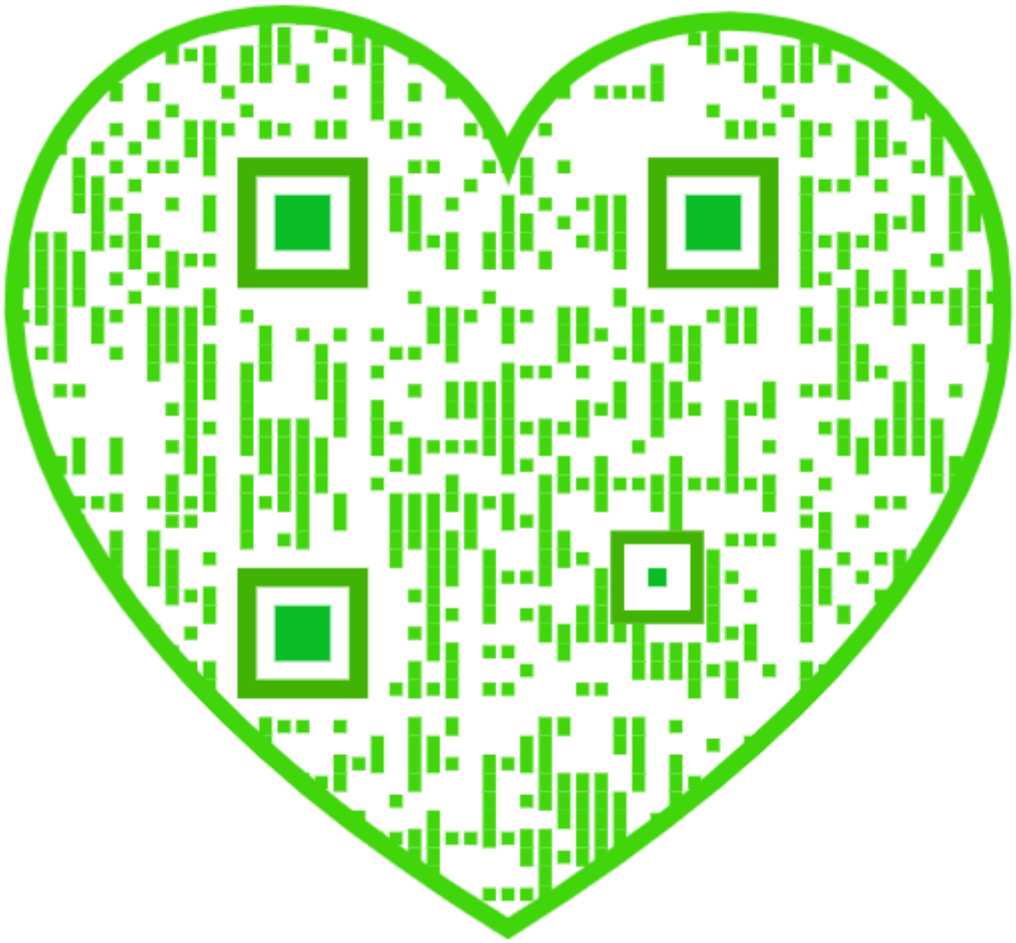

De flaporen van Amar

Er tin tin.... woonden eens aan de kust van Suriname een man en een vrouw. De man heette Papita en de vrouw Carita. Zij hielden ontzettend veel van elkaar. Er was slechts één ding dat ontbrak aan hun geluk, en dat was..... een kind.

Sinds Carita en Papita met elkaar in een hutje waren gaan wonen, spraken ze elke nacht erover hoe graag ze toch een kindje wilden hebben.

Nou zal je denken: 'Waarom nemen ze dan geen kind? Dat is toch heel gewoon? Alle mannen en vrouwen die samen in een hutje wonen krijgen kinderen.'

Maar dan zal ik je toch een geheim verklappen.

Papita die had ontzettend grote oren. Het was een afschuwelijk gezicht.

Op school hadden de kinderen hem altijd geplaagd om zijn oren. Meestal liep dat uit op een vechtpartij. De meester kwam dan aangerend en greep hem bij zijn oren.

‘Jo, domoor’, schreeuwde hij bij elk gevecht.

‘Hier! Nog een paar oorvegen!’

‘Dat zal je leren het vechten te laten!’

En hij trok aan de oren van Papita, waardoor ze weer een stuk uitrekten.

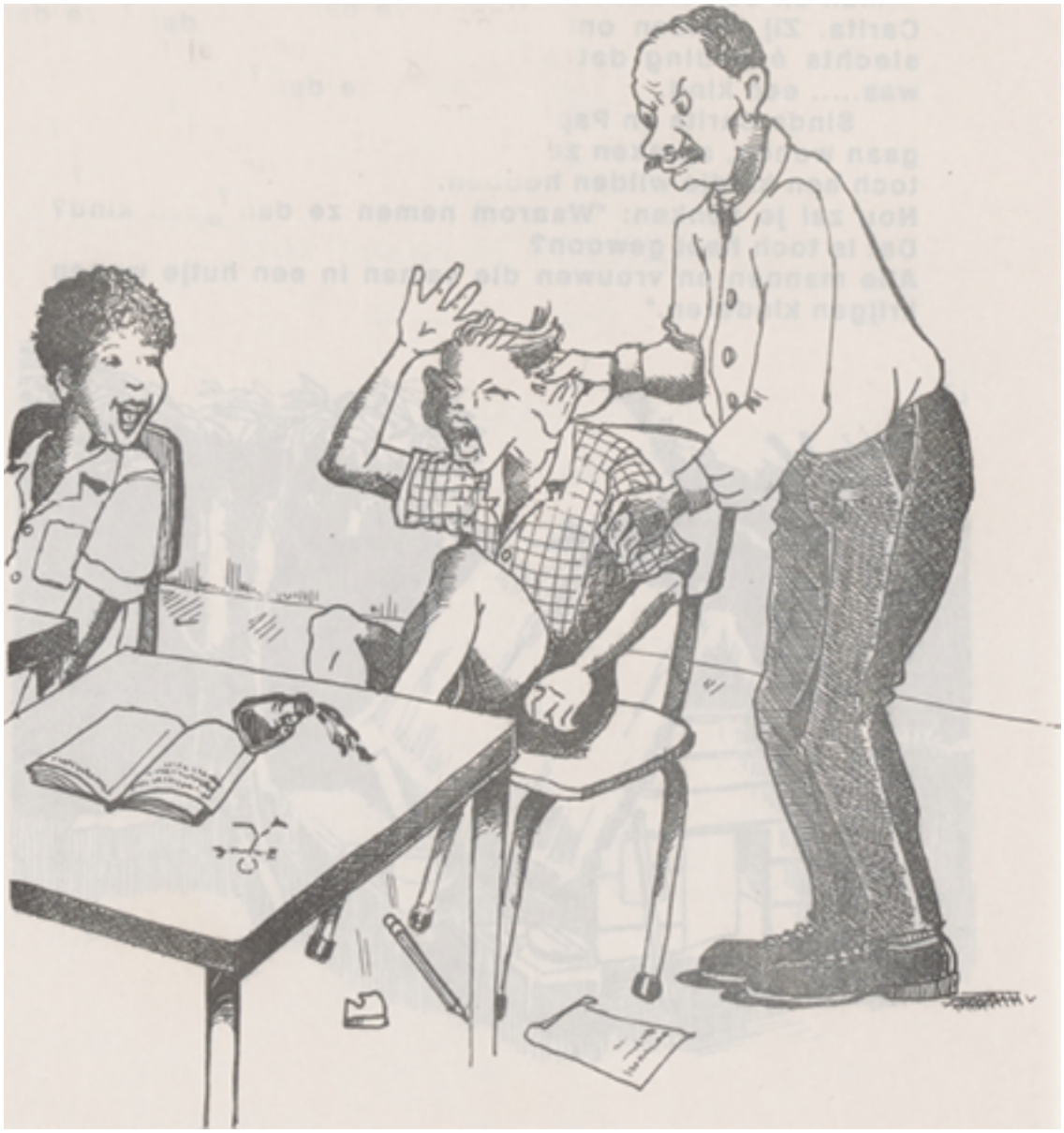

Op latere leeftijd had Papita geprobeerd zijn haar over zijn oren te laten groeien, maar het lukte niet.

Ze bleven uitsteken.

Zelfs een permanent had niet geholpen.

Ten einde raad kocht Papita een strooien hoed met een grote rand.

Hij zette hem op en..... hoera!

Zijn oren verdwenen onder de rand van zijn hoed.

Sindsdien zette Papita de hoed alleen af als hij ging slapen.

De eerste keer dat Carita Papita zonder hoed zag, schrok ze ontzettend.

‘Papita’, stamelde ze, ‘je oren!’

Papita, die onmiddellijk dacht dat Carita hem niet meer wilde hebben, liet zijn schouders hangen en sloeg zijn ogen neer om zijn tranen tegen te houden.

Carita, die dat zag, drukte snel een kus op zijn linkeroor, dat ietsje groter was dan zijn rechteroor.

‘Nee gekkie, het gaat om mijn vader.’

‘Hij heeft ook zulke flaporen’.

‘Als wij een kindje krijgen krijgt het zeker ook flaporen!!’

Wat waren ze bedroefd!

Een kind met flaporen!

Wat een ramp zou dat zijn!

Wat moesten ze nou doen?

Op een avond zei Carita: ‘Weet je wat? Ik zal de familie Ooievaar een brief schrijven om te vragen of ze erop kunnen letten dat onze baby niet te grote oren krijgt.’

Papita vond dat een uitstekend idee en zo gezegd, zo gedaan.

De babies kwamen in die tijd niet uit de buiken van hun moeders. Ze woonden diep in het binnenland bij een familie Ooievaar.

Als de mensen aan de kust een baby wilden, plaatsten ze een bestelling. Een van de ooievaars kwam dan overgevogen met de baby, die hij in een dekentje had gebonden dat hij met zijn snavel vasthield.

Toen Moeder Ooievaar de brief van Carita kreeg riep ze Vader Ooievaar erbij.

‘Kijk die vervelende mensen nou toch!’

‘Eeuwig hebben ze zoveel eisen.’

‘Wat moeten we nu doen?’

‘Toevallig heeft de baby die nu aan de beurt is vreselijk grote oren.’

Vader Ooievaar, die mensen toch altijd al lastig en zeurderig vond, haalde zijn schouders op.

‘Niets aan te doen’, bromde hij.

‘Ze moeten er maar mee leren leven.’

‘Laat de baby klaarmaken.’

‘Langaneki zal hem wegbrengen’.

Langaneki was de snelste vlieger van de familie. Vader Ooievaar had hem speciaal aangewezen omdat de

reis naar de kust over gevaarlijk gebied ging.

In de binnenlanden van Suriname was er een oorlog aan de gang, waarbij mensen elkaar zomaar doodschoten. Wanneer ze aan het schieten waren letten ze helemaal niet op wie of wat er in de buurt was. Het kon dan gebeuren dat je een kogel door je kop kreeg zonder dat je er iets mee te maken had.

Langaneki werd geroepen. Moeder Ooievaar zette hem nog snel een flinke portie vis voor, zodat hij genoeg kracht zou hebben om op volle snelheid over de bossen te vliegen.

Nadat hij had gegeten ging Langaneki de baby halen. ‘Wat een oren!!’, riep hij vol verbazing toen hij het kindje zag.

‘Ze passen niet eens in het dekentje’.

Geërgerd keek moeder Ooievaar hem aan.

‘Klets toch niet zo, ik heb in geen tijden een baby gezien met zulke prachtige krullen.’

Langaneki haalde zijn schouders op. Je mocht tegenwoordig ook niets meer zeggen. Met zijn snavel pakte hij de knoop van het dekentje stevig vast.

‘Ma, pa, ik ga dan maar.’

‘Tot over een dag of twee.’

Langzaam steeg hij op.

‘Vergeet niet zijn ouders te zeggen dat hij Amar heet’, hoorde hij vader Ooievaar nog roepen.

Na enige uren vliegen naderde Langaneki het oorlogsgebied. Vanuit de verte hoorde hij reeds schoten. Bezorgd keek hij naar de baby.

‘O, jee Amar, het is weer goed mis daar’, riep hij vanuit zijn snavelhoek.

Nieuwsgierig stak Amar zijn hoofd uit het dekentje.

Maar .....benggg...

Hij wist niet hoe gauw hij zijn hoofd weer naar binnen moest trekken.

Tot zijn grote schrik begonnen ze hoogte te verliezen.

Bloed viel op het dekentje.

Langaneki was geraakt in zijn linkervleugel.

Verwoed probeerde hij met de andere vleugel nog in de lucht te blijven. Hij kon echter niet verhinderen dat ze steeds meer hoogte verloren. ‘Daar, daar’, riep Amar. ‘Probeer te landen in die grote boom.’

Met al zijn krachten bewoog Langaneki zijn rechtervleugel heen en weer in de richting van de boom.

Het lukte!!

Uitgeput zakte hij neer op een brede tak.

Amar was zo opgelucht dat hij niet eens merkte dat hij met een plof naast Langaneki neerviel.

Na een tijdje hield het schieten beneden op.

Amar keek om zich heen.

Langaneki had de ogen gesloten. Zijn gezicht was vertrokken van pijn.

‘Langaneki, Langaneki’, fluisterde hij. ‘Zeg toch wat, ik ben zo bang.’

Moeizaam opende Langaneki de ogen.

‘Amar, we zullen doodgaan.’

‘Ik kan niet verder vliegen.’

Wanhopig keek Amar naar de gewonde Langaneki.

‘Mijn God, kan ik je niet helpen, Langaneki.’

‘Ik wil nog niet doodgaan.’

Ondanks zijn pijn moest Langaneki even lachen. ‘Je kan niet eens lopen, laat staan vliegen.’

‘Ik zie echt niet in hoe je me kan helpen.’

Moedeloos keerde Amar zijn hoofdje naar de andere kant. Zijn oor viel op zijn wang.

Plotseling sperde Langaneki zijn ogen open.

‘Amar!’

Hij porde met zijn snavel in Amars arm.

‘Je gaat vliegen jongetje.’

Amar keek Langaneki vragend aan.

‘Waarover had hij het? Zonet had hij hem nog uitgelachen.’

‘Beweeg je oren’, commandeerde Langaneki.

Amar fronsde zijn wenkbrauwen, maar deed toch wat hem gezegd was.

Het lukte.

Zijn oren gingen op en neer.

‘Harder’, schreeuwde Langaneki opgewonden.

Heftig wapperde Amar met zijn oren.

Langaneki was gaan staan.

‘En nu ga je vliegen’, zei hij, en hij stootte Amar met zijn snavel uit de boom.

Verschrikt gaf Amar een gil.

‘Je oren domkop’, riep Langaneki.

Snel begon Amar zijn oren op en neer te bewegen.

Het ging! Het ging!

Onwennig vloog hij weer terug naar de boom.

‘Nog een keer’, juichte Langaneki, en hij gaf Amar weer zo'n zet dat hij uit de boom viel.

Amar probeerde nu een eindje verder te vliegen.

‘Kom terug’, riep Langaneki.

Amar maakte een zwierige draai en streek neer op zijn dekentje naast Langaneki.

We gaan direkt weg’, zei Langaneki.

‘Mijn vleugel moet zo snel mogelijk verzorgd worden. We keren de rollen om. Ik ga in het dekentje liggen. Jij neemt het dekentje om je nek en je vliegt.’

Na enige minuten was het zover.

Ze waren in de lucht. Amar vloog en Langaneki gaf vanuit het dekentje de weg aan.

Na enige uren vliegen kwam het dorpje waar Carita en Papita woonden in zicht.

‘Nog even’, sprak Langaneki Amar bemoedigend toe.

‘Straks lig je in je bedje.’

Amar haalde diep adem. Het laatste half uur was hij steeds langzamer gaan vliegen. Het valt ook niet mee voor een kleine baby om zijn eigen ooievaar door de lucht te sjouwen.

‘Kijk, daar is het! Bij dat lichtje.’

Langaneki wees naar een huisje, waarvan het raam wagenwijd openstond.

Amar vloog naar binnen en plofte pardoes, samen met Langaneki, neer op een babybed.

Bij het bed stonden Carita en Papita.

‘Wat is dat nou?’, reageerde Carita geschrokken.

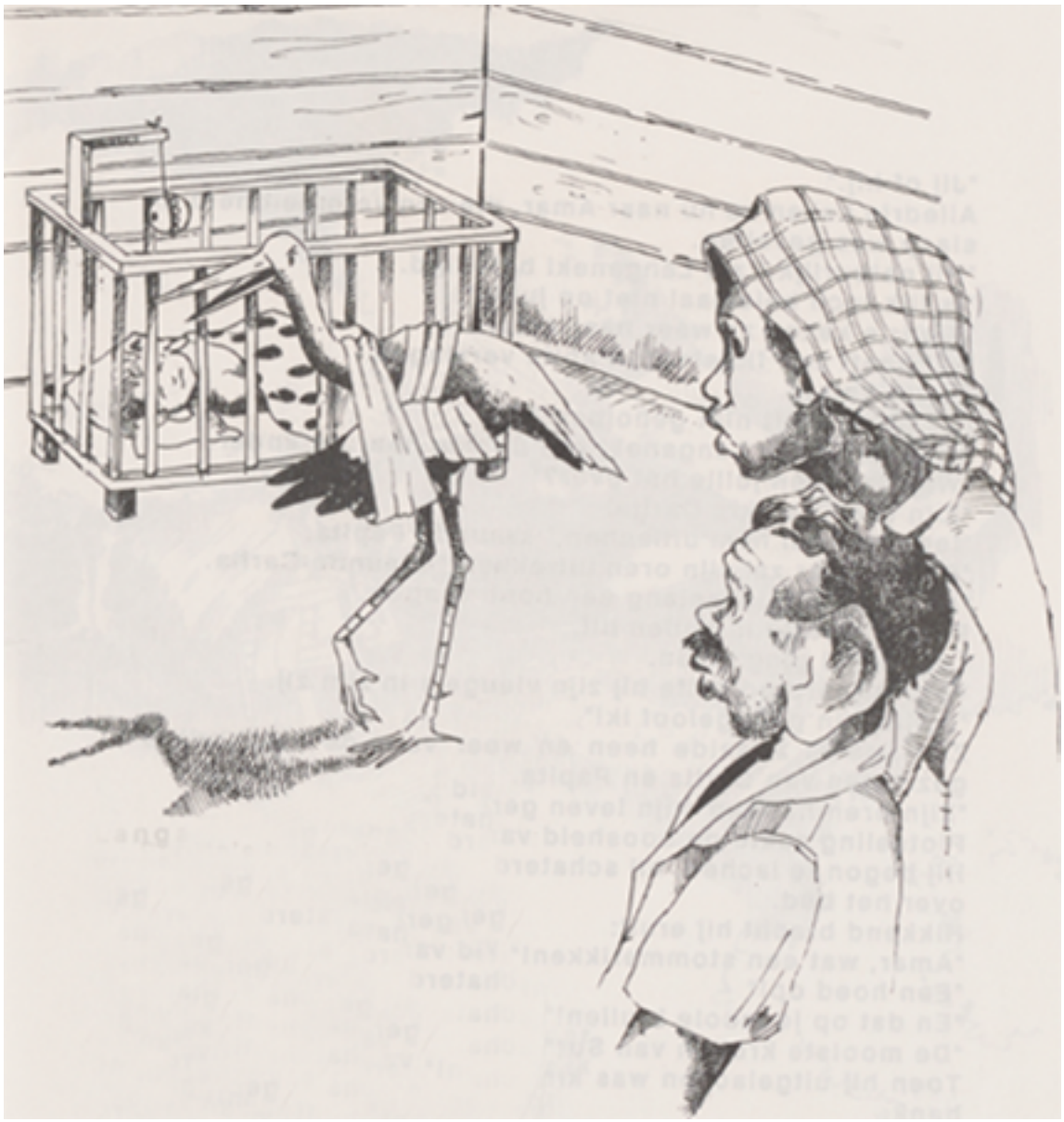

Papita's hoed viel bijna van zijn oren. Maar Langaneki, die vreselijk veel pijn had, trok zich er niets van aan. Luid kreunend wees hij naar zijn gewonde vleugel. ‘Papita, die ooievaar bloedt.’

Carita greep haar man bij de arm. Papita die het nu ook zag, rende vlug weg om verband te halen. Even later was de vleugel van Langaneki stevig verbonden.

Langaneki keek Papita dankbaar aan.

‘Wie is nu de baby?’, vroeg Carita.

‘Jij of hij.’

Alledrie keken ze nu naar Amar, die van vermoeidheid in slaap was gevallen.

‘Hij natuurlijk,’ zei Langaneki beledigd.

‘Ik lijk toch helemaal niet op jullie’.

Alledrie keken ze weer naar Amar.

‘Hij heeft ze,’ fluisterde Papita verslagen.

Carita knikte.

‘De brief heeft niet geholpen.’

Verbaasd keek Langaneki van de één naar de ander.

‘Waar hebben jullie het over?’

‘Zijn oren,’ snikte Carita.

‘Iedereen zal hem uitlachen,’ kreunde Papita.

‘De meester zal zijn oren uitrekken,’ steunde Carita.

‘Hij moet zijn levenlang een hoed dragen.’

Papita barstte in huilen uit.

Langaneki ging staan.

Verontwaardigd zette hij zijn vleugels in zijn zij.

‘Jullie zijn gek, geloof ik!’

Zijn snavel zwaaide heen en weer voor de verschrikte gezichten van Carita en Papita.

‘Zijn oren hebben mijn leven gered!!’

Plotseling zakte de boosheid van Langaneki.

Hij begon te lachen, hij schaterde, hij bulderde, hij rolde over het bed.

Hikkend bracht hij eruit:

‘Amar, wat een stommerikken!’

‘Een hoed op!’

‘En dat op je mooie krullen!’

‘De mooiste krullen van Suriname!’

Toen hij uitgelachen was klom Langaneki op de venster bank.

‘Nou mensen,’ riep hij.

‘Veel sukses met Amar.’

‘Maak er het beste van, want mij krijgen jullie voorlopig niet meer zo gek om babies over oorlogsgebied te vliegen.’

En weg was hij. Verdwenen in de nacht.

Carita en Papita keken naar elkaar. Daarna ging hun blik naar de slapende Amar.

Zachtjes streelde Carita over zijn oor. Geluk blonk in haar ogen.

‘Amar,’ zei ze zachtjes.

‘Ik hou van je.’

De kakkerlak en de kot' koti

Karan Kakkerlak keek op zijn horloge.

Acht uur! Kinderbedtijd!

‘Glenn, Indel, naar bed!’

‘Hé pa, ik heb nog helemaal geen slaap’, protesteerde Indel.

‘Niets mee te maken.’

‘Morgen moeten jullie weer vroeg opstaan,’ zei Karan onverbiddelijk.

Mopperend stond Indel op. Glenn, die het altijd wat slimmer aanpakte, keek naar zijn vader.

‘Pa, vertel ons eerst nog een verhaaltje.’

‘Je weet wel, van toen je klein was.’

En daarmee had hij Karan te pakken, want die deed niets liever dan over zijn jeugd vertellen.

‘Goed dan, maar niet te lang hoor.’

‘Tien minuutjes maar.’

De kakkerlakjes zaten al aan zijn voeten.

Karan kuchte eens en begon toen te vertellen.

- Toen ik nog jong was woonde een paar huizen verderop een kot' koti.

Hij heette Kries. Kries en ik waren hele goede vrienden. Elke middag, als de zon begon te zakken, zochten we elkaar op om lekker na te kletsen over de gebeurtenissen van de dag.

Hij bracht meestal de dag door in de moestuin van Mevrouw Ringeling. Hij knipte daar de plantewortels door. Dat vond hij een heerlijk werkje.

Mevrouw Ringeling kon hem niet uitstaan, maar ze wist niet goed hoe ze van hem af kon komen.

Aan mij had Mevrouw Ringeling een even grote hekel.

Elke keer als ze me zag trok ze haar slipper uit en probeerde me daarmee dood te slaan.

Gelukkig was ze een beetje traag en ik kon mij altijd op tijd in veiligheid stellen.

Toch bleef het een gevaarlijke toer om in Huize Ringeling rond te wandelen. De laatste keer was de slipper rakelings langs mijn kop gegaan. Maar ik kon het niet laten om Huize Ringeling te bezoeken.

Mevrouw Ringeling had namelijk twee ontzettend slordige zoontjes. Bovendien waren ze dol op snoepen.

De hele dag waren hun monden in beweging. Als ze niet op een lollie zogen, aten ze wel een koekje en als het geen koekje was, was het kauwgum of een ijsje.

En overal smeten ze met de snoeppapiertjes of morsten ze met kruimeltjes.

Een tripje naar Huize Ringeling betekende voor mij een smuifestijn.

Op een keer zat Kries weer op het balkon van zijn huisje op mij te wachten. Maar het werd donkerder en donkerder en hij zag me niet.

Dat verwonderde hem, want ik was meestal om half zes al present.

Hij stond op en liep naar mijn huis om te kijken of ik misschien nog lag te slapen.

Nee, het huis was leeg.

Kries werd een beetje ongerust.

In de verte zag hij Martha de Mier.

‘Hallo Martha,’ riep hij.

‘Heb je Karan gezien?’

Martha, die bezig was een grote suikerkorrel naar haar nest te sjouwen, stopte even.

‘Nou,’ zei ze.

‘Tegen twee uur zag ik hem het grote huis binnengaan. Daarna heb ik hem niet meer gezien.’

Kries werd bleek van schrik.

Zou Mevrouw Ringeling vandaag raak hebben geslagen? Hij dacht geen twee keer na en rende het grote huis binnen.

In de voorzaal bleef hij staan. Hij keek om zich heen. Niemand te zien. Voorzichtig sloop hij verder naar een andere kamer. Dat was de keuken. Om een beter overzicht te hebben vloog hij op het aanrecht.

En toen.. zag hij me.

Ik lag onbeweeglijk op de bodem van een glazen pot. Geschrokken kwam Kries dichterbij.

‘Karan,’ riep hij terwijl hij tegen de pot tikte. Nog een keer.

‘Karan!’

Zijn geroep bleef zonder resultaat. Ik lag zo stil als een lijk. Kries liet zijn vleugeltjes hangen. Tranen sprongen in zijn ogen. Hij wilde het niet geloven. Nog een keer klopte hij op de fles.

Toen opeens..... voetstappen!!

Vlug verstopte Karan zich achter een lucifersdoosje. Twee jongens stapten de keuken binnen. De ene was lang en mager, de ander kort en dik. De magere pakte de fles op en schudde hem heen en weer.

‘Hij zal toch niet dood zijn?,’ vroeg hij bezorgd aan de dikke.

‘Welnee, hij komt zo weer bij.’

‘Ik heb maar een klein beetje vergif gespoten,’ antwoordde de dikke geruststellend.

De magere schroefde het deksel los. Hij stak zijn vinger in het potje en schoof me heen en weer.

‘Ik hoop echt niet dat hij doodgaat.’

‘Ik wil hem zo graag aan de juf laten zien.’

De dikke keek zuinig toe.

‘Pas op. Staks loopt hij weg.’

‘Volgens mij moet hij frisse lucht hebben,’ zei de magere.

‘Ik zal een papiertje met wat gaatjes over de pot zetten.’

‘Maak het papiertje dan wel vast met een elastiekje,’ zeurde de dikke weer.

Van achter het lucifersdoosje keek Kries bezorgd toe hoe de jongens de pot afdekten. Daarna bleven ze nog even naar me kijken, maar toen ik na een tijdje nog steeds geen teken van leven gaf, gingen ze weg.

Vlug vloog Kries naar de pot. Met zijn scherpe kaken scheurde hij het papier kapot. Hij landde op de bodem. Daar rolde hij me op mijn rug en legde zijn oor tegen mijn borst.

Gelukkig!

Heel zacht hoorde hij rikke...tikke...tik...rikke...tikke...tik.

Mijn hart klopte nog.

Kries trok dikke rimpels in zijn kop.

Wat moest hij nu doen?

Hij dacht en dacht en dacht.

Plotseling wist hij het!

Eens was hij flauwgevallen toen hij per ongeluk in de felle zon had gelopen. Zijn vader had toen een plukje watten van de redi katoenboom verbrand.

De geur was zo prikkelend geweest, dat hij direkt zijn ogen had opgeslagen.

Kries bedacht zich geen ogenblik.

Hij vloog naar buiten.

Op het erf van de buren stond een redi katoenboom. Met zijn kaken trok hij een flink stuk watten los. Dat rolde hij met zijn pootjes heen en weer tot het de vorm van een sigaret had gekregen.

Daarmee vloog hij terug naar de keuken.

Hoger, steeds hoger vloog hij, naar het plafond, in de richting van de de T.L.-buis.

Oef! Wat was het daar warm.

Maar hij moest er naar toe!!

Hij drukte het ene uiteinde van de wattensigaret tegen de T.L.-buis aan.

Oei, oei, oei.

Hij moest oppassen dat zijn vleugeltjes met verbrandden.

Gelukkig!

De wattensigaret begon te smeulen.

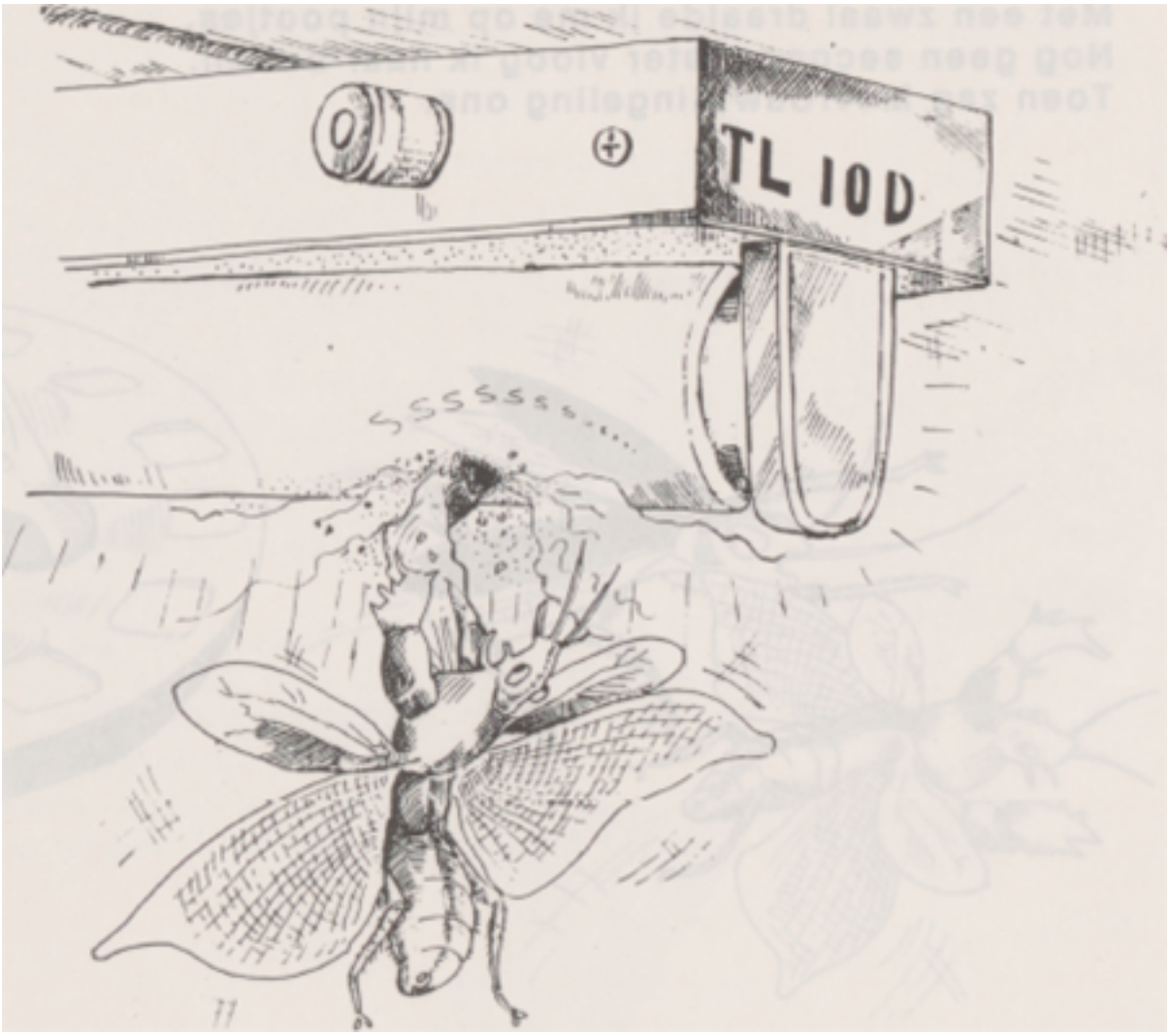

Snel vloog hij naar de glazen pot. Een sterke rookgeur begon zich te verspreiden.

Vol spanning keek Kries naar mij.

‘Karan, sta toch op,’ fluisterde hij wanhopig. De sigaret was bijna opgebrand. Hij gooide hem neer op het aanrecht.

Uit alle macht bonkte hij nog een keer tegen de pot.

Eindelijk!!!

Gelukkig!!!

Langzaam opende ik mijn ogen.

Verbaasd keek ik om me heen. Ik lag nog steeds op mijn rug.

‘Karan, kom snel,’ riep Kries.

De brandlucht was niet onopgemerkt gebleven.

Mevrouw Ringeling kwam de keuken ingerend.

‘Ik ruik wat,’ riep ze met haar neus in de lucht.

Haar stem maakte me klaarwakker.

Met een zwaai draaide ik me op mijn pootjes.

Nog geen seconde later vloog ik naar buiten.

Toen zag Mevrouw Ringeling ons.

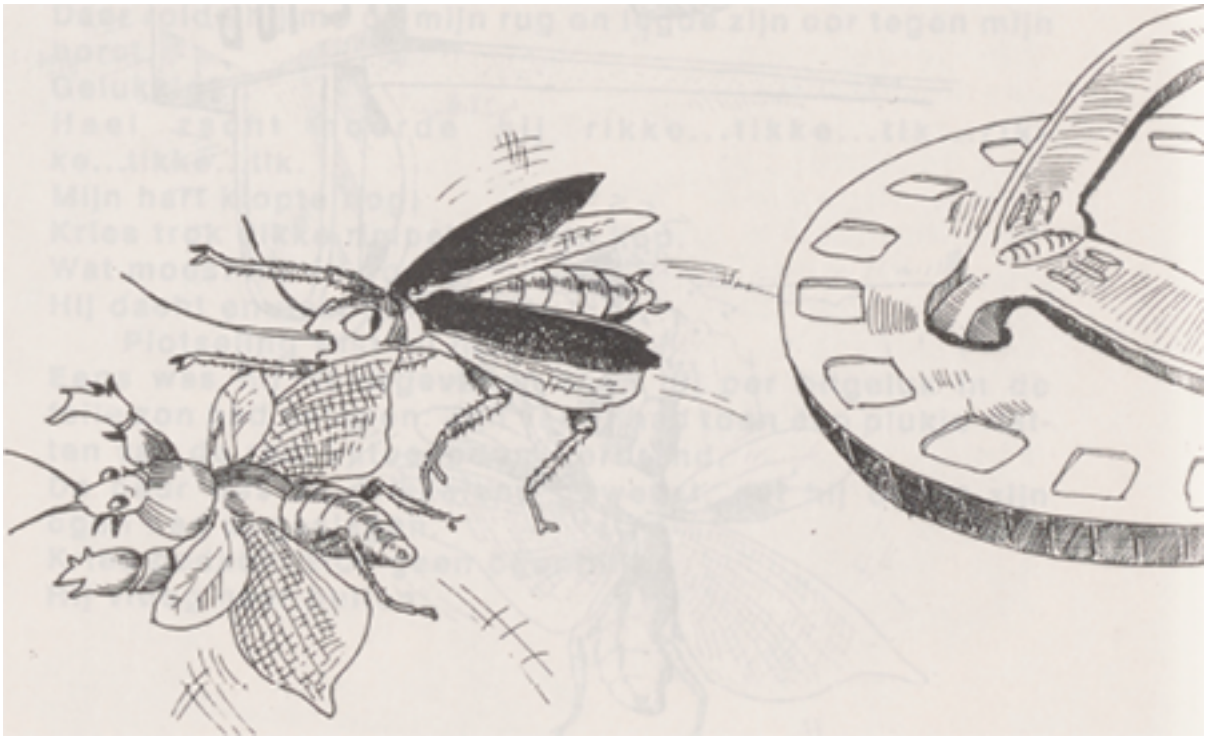

‘Bah,’ schreeuwde ze.
‘Wat doen die vieze beesten hier?’
Kries en ik vlogen voor ons leven.
Daar gingen we!!
Het raam uit!!
De slipper van Mevrouw Ringeling plofte achter ons neer.
We waren gered! -

Glenn en Indel zuchtten.
‘Pa,’ zei Indel. ‘Je mag die kot' koti wel dankbaar zijn.
‘Ja’ antwoordde Karan.
‘Als hij er niet was geweest hadden jullie dit verhaal nooit gehoord.’

Carolinda en de heder

De wind ritselde door de bladeren van de bomen. Enkele van ze vielen in de kreek en maakten kleine kringetjes op het water.

Het water was zo diepzwart dat je je erin kon spiegelen.

Hé, wat was dat?

Hoge stemmetjes klonken in het bos.

Twee reëen kwamen vrolijk aangetippeld.

'Hè, wat heb ik een dorst,' zuchtte Carolinda en ze boog zich voorover om uit de kreek te drinken.

Maar toen ze haar spiegelbeeld zag, stopte ze.

Wat zonde om daar zomaar je snuit in te steken. Aandachtig bestudeerde ze zichzelf.

Grote, glanzende ogen. Een slanke spitse snuit. Een wit vlekje op haar voorhoofd.

Wat was ze charmant!

Carolinda glimlachte tegen zichzelf.

'IJdeltuit!'

Plagend schopte Afanaisa met haar voorpoot wat steentjes in het water.

'Jo, plaaggeest, ik krijg je nog wel,' mopperde Carolinda.

'Je wou toch drinken. Drink dan.' Lachend gooide Afanaisa haar kop in haar nek.

Carolinda boog zich weer over het glad geworden wateroppervlak.

Maar wat was dat?

Een paar meter verderop zag ze een vreemd spiegelbeeld in het water.

Een onbekend hert!

Ze stootte Afanaisa aan. 'Kijk daar eens.'

Het hert stapte naar voren om beter te kunnen drinken.

Zijn vacht was donkerbruin en op zijn rug liepen twee fijne witte strepen.

'Dat is een heder,' fluisterde Afanaisa.

'Wat is dat?' fluisterde Carolinda terug.

'Rare herten. Ze doen aan wisi.'.

Afanaisa wilde Carolinda meetrekken, maar het hert had hen nu ook gezien.

Hij knikte vriendelijk.

'Hallo,' zei Carolinda. 'Wie ben jij?'

'Ik heet Peter,' antwoordde het hert. 'Ik woon met mijn familie op het bergplateau, een paar kilometers verder.'

'Ik ben Carolinda', zei Carolinda. 'Maar Je mag wel Caro zeggen.'

'En dit is Afanaisa.' Maar toen ze omkeek zag ze dat Afanaisa weg was gelopen. Ze ging al naar huis.

'O, ik moet weg,' zei ze tegen Peter.

Hij keek teleurgesteld.

'Kom je morgen weer?'

'Ja hoor,' knikte Caro. 'Ik kom hier elke middag.'

Vanaf die dag ontmoetten Carolinda en Peter elkaar elke middag bij de kreek. Ze kletsten over van alles en nog wat en hadden het reuze gezellig.

Afanaisa zat de eerste dagen een eindje bij hen vandaan met een stuurs gezicht voor zich uit te kijken.

Daarna kwam ze niet meer.

'Zolang je nog met die heder bemoeit praat ik niet meer tot je,' had ze gezegd.

'Je doet maar. Ik vind hem aardig,' had Carolinda vanuit de hoogte geantwoord.

Maar waar ze niet op gerekend had was dat Afanaisa de andere herten van hun groep op de hoogte had gesteld van haar dagelijkse ontmoetingen met Peter.

Toen ze op en dag terugkwam van de drinkplaats riep haar moeder haar.

'Caro,' zei ze, 'ik hoor dat je een heder hebt ontmoet.'

'Ja ma,' zei ze vlug, 'hij is heel lief.'

Haar moeder keek haar streng aan.

'Carolinda,' sprak ze, 'wij zijn reeën. Reeën bemoeien niet met heders. Dat kan nu eenmaal niet.'

Carolinda werd bleek. Maar ze was een gehoorzame ree, dus zei ze: 'Goed ma.'

Vanaf die dag ging ze niet meer naar de kreek. Ze werd bleker en bleker. Het witte vlekje op haar voorhoofd was bijna niet meer te zien. Ze werd ook magerder, want zelfs het malste blaadje kon ze niet door haar keel krijgen. Haar ogen werden dof en haar neus droogde uit.

Toen haar moeder dat merkte schrok ze.

Een ree met een droge neus.

Dat betekende een ernstige ziekte.

Onmiddellijk liet ze de dokter halen.

De dokter was wel twee uur met Carolinda bezig. Hij luisterde naar haar hart. Hij klopte op haar rug. Hij keek in haar keel, haar neus, haar ogen, haar oren. Hij prikte wat bloed en bestudeerde het met een serieuze blik.

Tenslotte liet hij de moeder van Carolinda roepen.

'Mevrouw,' zei hij, 'uw dochter heeft verdriet. Heel veel verdriet. Als haar verdriet niet ophoudt zal ze doodgaan.'

Afanaisa, die het ook had gehoord, begon onmiddellijk te schreeuwen.

‘Zie je wel. Het is die heder. Ik zei je toch dat ze aan “wisi” doen. Hij heeft haar behekst.’

‘Wacht maar, ik krijg hem wel.’

En weg was ze. Naar het bergplateau.

De weg naar het bergplateau was rotsachtig. Overal lagen kleine steentjes.

Maar Afanaisa lette er niet op. Ze dacht er alleen aan hoe ze Peter de les zou lezen.

Daarom zag ze de loszittende steen in de weg niet totdat ze erop trapte.

De steen gleed weg en Afanaisa zakte door haar poot.

In een gat.

Ze gaf een gil!

Wat deed het pijn.

Moeizaam hinkte ze op drie poten verder.

Het ging niet. Ze zakte neer aan de voet van een boom.

De boom had hoge, brede plankwortels. Het was een ingipipa.

Ze had weleens gehoord dat je op de plankwortels moest slaan als je hulp nodig had.

Er lag een grote steen bij haar gezonde voorpoot.

Daarmee sloeg ze zo hard ze kon op de boom.

Het geluid had een doffe, diepe klank.

Ze sloeg nog eens. Toen zakte ze weer neer.

‘Laat iemand me komen helpen,’ dacht ze wanhopig.

En toen, net alsof hij haar gedachten had gelezen, stond Peter voor haar.

‘Wat is er Afa?’ vroeg hij bezorgd. ‘Heb jij op de boom geslagen?’

‘Mijn poot,’ kreunde Afanaisa.

Peter boog zich over haar poot.

‘Maak je niet ongerust’, zei hij. ‘Je hebt hem verzwikt. Wacht maar even. Ik help je direkt.’

Hij liep het bos in.

Na een minuut of tien kwam hij terug met wat bladeren. In zijn bek kauwde hij ze fijn. Het bladerpapje smeerde hij op de poot van Afanaisa.

De pijn werd direkt een stuk minder.

Afanaisa zuchtte. ‘Dat voelt goed aan.’

‘Heders kennen erg veel geneeskrachtige kruiden,’ zei Peter.

‘Daarom denken sommige mensen dat we aan “wisi”, toverij, doen. Maar we toveren niet. Het zijn de planten die het werk doen.’

Beschaamd sloeg Afanaisa haar ogen neer.

‘Peter,’ zei ze zacht. ‘Carolinda is erg ziek. Je moet naar haar toe.’

Peter schrok.

Snel ging Afanaisa verder:

‘Ga vlug. En stuur direkt hulp om mij op te halen.’

Peter rende zo snel als hij kon naar de woonplaats van de reëen.

Niemand hield hem tegen toen hij het dorp binnenkwam. Het was alsof iedereen wist dat hij naar Carolinda toe moest.

Carolinda had de ogen gesloten. Ze voelde dat iemand haar aanraakte. Toen hoorde ze Peters stem. Snel opende ze haar ogen.

‘Peter’, fluisterde ze. ‘Ben jij het?’

‘Ja hoor,’ antwoordde hij vrolijk. ‘Zullen we samen een wandelingetje naar de kreek maken.’

Carolinda stond op. Haar ogen glansden, haar neus werd weer nat en het vlekje op haar voorhoofd was duidelijker dan ooit te zien.

Verbaasd keek Carolinda's moeder naar het tweetal. ‘Een ree en een heder,’ mompelde ze. ‘De wonderen zijn de wereld nog niet uit.’